

2017. július

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTSTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Jó hogy végre hazajöttél – fogadta férjét a feleség –, nem bírok a gyerekekkel! Vacsoráztatás, fürdetés, a két nagy iskolai ügyei, közben egymást piszkálják, már majdnem megőrülök. Annyiszor kértelek, hogy intézd úgy ügyeidet, hogy legalább ebben az esti hajcihőben segítsél egy kicsit, de úgy látom, hiába! Drágám – vette át a szót a férj –, már százszor megbeszéltük, hogy én mindenben segítek, ha tudok, de te is tudod, hogy határidős munkám van, az irodában nincs segítségem, alig győzöm. Most is teljesen kimerült és farkas éhes vagyok, és te vacsora helyett szemrehányással vársz. De majd mindjárt rendet teremtek, ellátom ezeknek a haszontalan gyerekeknek a baját! Jaj, csak azt ne – válaszolt a konyha, a fürdőszoba és a gyerekszoba között rohangáló feleség –, mert akkor itt rögtön sírás és ordibálás lesz, éjfélig sem lesz alvás. Értem – mondta a férj –, te nem bírsz velük, ezért engem hibáztatsz, de azt nem viselnéd el, hogy én vegyem kezembe a dolgokat. A szóváltás közben aztán lassan minden rendbe jött, a gyerekek is kicsit megszéppentek, hiszen nem először hallották szüleiket vitatkozni. Csak azt nem értem – szólalt meg a feleség lezárva az aznap esti csörtét –, hogy a bátyámék hogyan oldják meg mindezt hat gyerekekkel, békésen, derűvel, vidáman, mi pedig megszenvedjük mindennapjainkat a mi hármunkkal.

A barátság szabad elhatározással megvalósított személyes kapcsolat, alapja a kölcsönös rokonszenv és az arra épült értékelő szeretet, amely legtöbbször a nézetek és az értékelés azonosságában is megnyilvánul. Jézus az embert a szolga tudatlanságából kiemelte és mindent megosztva vele, amit az Atyától hozott, a barátjává tette: „Már nem mondalak benneteket szolgálknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátainknak mondalak titeket, mert mindent, amit hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek.” (Jn 15, 15) A bennünket Istennel egyesítő szeretet után a házastársi szeretet a „legnagyobb barátság.” Ez a kapcsolat rendelkezik a jó barátság minden tulajdonságával, a másik javának keresésével, a kölcsönösséggel, a gyengédséggel, a stabilitással és a közösen megélt évek alatt kialakuló egymáshoz való hasonlósággal. A házasság azonban mindehhez hozzáadja a felbonthatatlan kizárólagosságot. A keresztény házaspár ugyanis rendíthetetlenül törekszik arra, hogy egész életüket együtt építsék fel és megosszák egymással. (vö. AL 123.)

Amikor valaki másról beszélünk, szoktuk azt mondani róla: egy jó ismerősöm, vagy azt, hogy egy barátom. Mi különbözteti meg az ismeretséget a barátságtól? Mi teszi a házasságot a „legnagyobb barátsággá”?

A gyöngye vagy beteg szeretet, amely nem képes elfogadni a házasságot mint kihívást a mindhalálig tartó küzdelemre, újjászületésre, gyökeres megújulásra és újrakezdésekre, nem lesz képes megőrizni az elköteleződés magas szintjét. Enged az állandó növekedés folyamatát megakadályozó ideiglenesség kultúrájának. Örökké tartó szerelmet csak akkor lehet ígérni, ha felfedezzük a saját elgondolásainknál nagyobb tervet, a Teremtőnek a mi örök boldogságunkra irányuló tervét. Ez a felfedezés ébren tartja azt a vágyunkat, hogy a teljes jövőt elajándékozzuk a szeretett személynek. Ahhoz, hogy egy ilyen szeretet képes legyen kiállni minden próbát, és mindenek ellenére hűséges maradjon, szüksége van a megerősítő és felemelő kegyelem ajándékára. (vö. AL 124)

Az egy férfi és egy nő közötti különleges, teljességre törekvő barátság csak a házastársi egységben valósul meg. Mindezen túl a házasság olyan barátság, amely magában foglalja a szenvedély sajátosságait, de mindig az egyre stabilabb és intenzívebb egység felé irányul. Mert nem csupán az életadásra alapított, hanem arra is, hogy a házastársak kölcsönös szerelme fejlődjön és érlelődjön. Ez a szerelem egyedül az emberre jellemző jelenség, az akarat érzületével személytől személyre irányul, átfogja az egész személy javát; ezért a test és a lélek megnyilatkozásait képes sajátos méltósággal gazdagítani, s ezeket a hitvesi barátság kiváltságos mozzanataivá és jeleivé nemesíteni. Ezt a szerelmet az Úr arra méltatta, hogy különleges kegyelmével és a szeretet ajándékával gyógyítsa, tökéletesítse és fölemelje. Ez az egyszerre emberi és isteni természetű szerelem a házastársakat szabad és kölcsönös gyöngéd érzélemmel és tettekkel bizonyított önjárandékozásra vezeti, és egész életüket áthatja; sőt nagylelkű tevékenysége által

maga is tökéletesedik és növekszik. Messze fölülmúlja tehát a pusztán erotikus vonzódást, amely ha önzésből fakad, gyorsan és szánalmasan elenyézik. (GS 49)

Idézetek fel rokoni, baráti, vagy ismeretségi körötökből olyan házaspárokat, akik úgy vélik, hogy a véletlen szerencse révén találtak rá későbbi házastársukra. Hogy tudjátok gyerekeiteket hozzásegíteni ahhoz, hogy ne vonzó külsejükben, vagy a szerencséjükben bízzanak, hanem Isten végtelen szeretetében és kegyelmében? Hogyan tudjátok segíteni őket abban, hogy akkor is bízzanak Isten szeretetében, ha nem találkoznak „az igazival”?

„Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért. ... Azt parancsolom nektek: szeressétek egymást!” (Jn 15, 12-17) Jézus parancsa minden barátjának szól, azoknak, akiknek mindent, amit az Atyától hallott, tudtul adott. A szeretet mértékeként is igen magas mércét állított: „ahogy én szerettelek titeket”. Ő életét adta értünk, akkor szeretünk úgy, ahogy Ő szeretetett minket, ha mi is életünket adjuk barátainkért. Ezért törekednek a „legnagyobb barátságban”, a házasságban élők is az egymás kölcsönös elajándékozására.

A keresztény házastársak különleges ajándékot kapnak Istentől. A házasság szentségének sajátos kegyelme ugyanis arra van rendelve, hogy tökéletesítse szeretetüket és erősítse fölbonthatatlan egységüket. Ezzel a kegyelemmel, amelynek a forrása Krisztus, segítik egymást az életszentségre a házaseletben, a gyermekek elfogadásában és nevelésében. Krisztus életük minden helyzetében velük marad és erőt ad nekik, hogy fölvegyék keresztjüket és így kövessék Őt, bukásaik után fölkeljenek, bocsássanak meg egymásnak, egymás terhét hordozzák, kölcsönösen szeressék egymást természetfölötti, gyengéd és termékeny szeretettel. (I. KEK 1641-1642)

Miért van szüksége a házaspárnak arra, hogy szeretetük tovább tökéletesedjen és felbonthatatlan egységük tovább erősödjön? Mi szükséges ahhoz, hogy a házások örömmel, és ne keserűséggel hordozzák egymás terhét? Idézetek fel olyan házasságokat, amelyben a gondok-bajok ellenére a házaspár boldog volt!

Egy este a feleség bátyja felkereste a házaspárt. Elmondta, hogy közeleg szüleik 50. házassági évfordulója, és úgy gondolja, hogy azzal tudnának szüleiknek igazi örömet szerezni, ha együtt szerveznék meg az ünnepet. Csak nem gondolod – szólalt meg meglepetten a férj –, hogy mi álljuk a költségeket, hiszen elég nagy a család, mi pedig igazán nem állunk most jól. Ami pedig engem illet, a munkám túlon túl leköt, egy ilyen ünnep megszervezésére nehezen tudnék időt szakítani. Feleségem meg alig győzi munkája mellett a háztartást és a három gyereket. Ne érts félre – válaszolt a feleség bátyja – nem a pénzről van szó, nem is arról, hogy ki mennyit tud lótni-futni, hanem arról, hogy szüleink azt lássák, hogy mi együtt, közösen akarunk nekik örömet szerezni. Tudom, hogy ők már régóta spórolnak erre az ünnepre, nem is egyeznének bele, hogy mindent mi fizessünk. Senki sem időmilliomos, de ha mindenki vállalja, a gyerekeink is, hogy segít egy kicsit a közös feladatok megoldásában, akkor jut idő és energia az ünnepre is. Ha együtt, egyetértve, szeretetből és szeretettel munkálkodunk, akkor ezzel az egész ünnepnek megadjuk az alaphangulatát. Közben a szomszéd szobából bejött az egyik nagyobb gyerek. Osszatok rám is feladatot – szólalt meg –, ha a nagyiéknak örömet lehet okozni, akkor én kész vagyok mindenre! Takarítok, vagy mosogatok itthon, hogy anyunak legyen több ideje, vagy segítek az öcsit lefektetni, vagy bármit, inkább kevesebbet játszom. Csak mondjátok meg, hogy mit csináljak, és én már csinálom is! A szobában csend lett. A férj és a feleség csodálkozva nézett egymásra. Honnan veszi ez a gyerek ezt a nagy, önfeláldozó szeretetet?

Bíró László
az MKPK Családbizottságának elnöke
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke